Остання кава

Олександр Чалий

Він в палаті лежав, був надмірно покірним і тихим,
А надворі так ніжно і впевнено квітла весна.
Тато кави просив, і я мав це бажання здійснити,
Не пускали лиш м'язи, натягнуті наче струна.

Я по сходах летів, через натовп, аптеки і черги,
І спішив, бо мій тато в палаті лишився один,
Крізь байдужі обличчя у мене затиснені нерви,
Продавець посміхався, не знаючи цінність хвилин.

Він додав ложку цукру, а час витікав у нікуди,
Я схопив цей стакан, наче кубок із вічним життям.
Від напруги судоми мені аж затиснули груди,
Як дійшов до палати не можу згадати і сам.

І здається не довго я в черзі стояв у кав'ярні,
Я не біг – я летів, розсуваючи межі хвилин,
Дві хвилини туди, три хвилини на сходи в лікарні.
І здавалося наче я враз зупинив часу плин.

– Бачиш тату я встиг, бери пий поки кава гаряча,
А у відповідь тиша… Всю душу охоплює страх.
Моє серце кричить, а свідомість від розпачу плаче,
Тільки татова кава холоне у мене в руках.

Цей стакан паперовий здавався дорожчим за зілля,
Я безглуздо стояв, і нічого навколо не чув.
В небуття вже пішли мої марні останні зусилля,
І злетів мов стріла той розірваний крик з моїх губ.

Підійшла молода санітарка у білім халаті,
Наполохана криком моїм, і бліда як стіна,
Я відчув як повіяло хлоркою й смертю в палаті,
А навколо весна розквітала і ніжно цвіла.